

ПИТАННЯ ІСТОРІЇ МОВИ ТА ДІАЛЕКТОЛОГІЇ

УДК 811.161.2'355'271.16'342.3:801.82 Шевченко, Гулак-Артемівський, Гребінка

ДРУЖИНЕЦЬ Марія Львівна,

кандидат філологічних наук, доцент, докторант кафедри української мови Одеського національного університету імені І. І. Мечникова; Французький бульвар, 24/26, м. Одеса, 65058, Україна; тел.: +38 048 7465697; e-mail: mriiad68@gmail.com; ORCID ID: 0000-0001-8232-0216

УКРАЇНСЬКЕ УСНЕ МОВЛЕННЯ ЗА КОБЗАРЯМИ-ПЕРШОДРУКАМИ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА (1840), ПЕТРА ГУЛАКА-АРТЕМОВСЬКОГО (1877) ТА ЄВГЕНА ГРЕБІНКИ (1878)

Анотація. Праця присвячена проблемам українського усного мовлення на діяхронічному рівні, зокрема становленню норм української орфоєпії. **Мета** роботи — зафіксувати живу народну вимову в досліджуваних джерелах та обґрунтувати сталість вимовної норми на більшому, ніж півтора століття, хронологічному зрізі: з середини ХІХ ст. Орфоєпічна вимовна норма середини ХІХ ст. була відбита на письмі в першодруках-кобзарях Т. Шевченка, П. Гулака-Артемівського та Є. Гребінки. **Предметом** вивчення є відбиття вимовних норм голосних, приголосних та звукосполук у зазначених першодруках-кобзарях. Правописна система досліджуваних джерел була побудована значною мірою на фонетичних засадах, тому завдяки особливостям правопису, а частіше всупереч йому, відбилися вимовні риси, більшість з яких стала орфоєпічною нормою сучасної української літературної мови. Результатом проведеного дослідження є **висновок** про те, що досліджувані першодруки відіграли важливу роль у формуванні орфоєпічних норм українського мовлення, оскільки відтворюють процес становлення орфоєпічних норм на певному хронологічному зрізі, засвідчують стан сформованості певної літературної норми, відбивають майже всі орфоєпічні норми сучасної української мови, зокрема вимову голосних [и] й [е], дзвінкх у кінці слова та перед глухими, шиплячих перед свистячими та навіпаки, подовження та спрощення в групах приголосних.

Ключові слова: українське усне мовлення, кодифікація, орфоєпія, першодруки, Тарас Шевченко, Петро Гулак-Артемівський, Євген Гребінка.

Постановка проблеми. Володіння орфоєпічними нормами на сьогодні — проблема надактуальна, адже з усіх норм сучасної української літературної мови найменш засвоєними практично є вимовні. Вимовні норми на сьогодні сформовані, але процес становлення орфоєпічних норм української літературної мови залишається недостатньо вивченим.

У висвітленні питань, що стосуються історії формування вимовних норм української мови, велике значення мають пам'ятки, бо саме в них фіксуються ті зміни, які відбувалися у мовленні людей і які становлять тепер орфоєпічну норму. Слід зазначити, що коли писарі давньоруського періоду або упорядники збірок, журналів ХІХ ст. припускалися «помилки» всупереч традицій, то це означало, що дана мовна риса міцно закріпилася в тій чи іншій місцевості. Відбиття особливостей народного мовлення в писемних пам'ятках ХІХ ст. — важливе і надійне джерело для висвітлення початкового періоду в процесі становлення української орфоєпії.

Зв'язок з попередніми дослідженнями. Найістотніші вимовні риси української літературної мови, сформовані під впливом живого народного мовлення, розглядалися у вагомих теоретичних працях О. О. Потебні, П. Г. Житецького, О. Н. Синявського, М. Ф. Наконечного, М. А. Жовтобрюха, П. Д. Тимошенка. Серед досліджень орфоєпічної системи української мови відомі праці В. І. Сімовича, Л. А. Булаховського, Н. І. Тоцької та ін. Історичній орфоєпії присвячені дослідження М. М. Фащенко, М. Л. Микитин-Дружинець, О. П. Шонц.

Постановка завдань. Фіксацію вимовних норм сучасної української літературної мови знаходимо у першодруках та рукописах, писаних фонетичним правописом, тому ставимо своїм завданням простежити відбиття орфоєпічних норм за кобзарями-першодруками, в основі яких лежить фонетичний правопис («Кобзарь» (1840) Т. Г. Шевченка, «Кобзар П. П. Артемівського-Гулака» (1877), «Кобзарь. Пыратынська ластивка Е. Гребінки» (1878)); порівняти з відбиттям їх у попередніх чи наступних писемних пам'ятках, врахувавши важливий момент, який стосується того, що в мовленнєвій практиці одна норма є більш засвоєним, інша найменш засвоєним орфоєпічним явищем. Наша мета — зафіксувати живу народну вимову в досліджуваних джерелах та обґрунтувати сталість вимовної норми на певному хронологічному зрізі.

Виклад основного матеріалу. У досліджуваних джерелах початковий наголошений [i] передається буквою *и*: у «Кобзарі» П. П. Гулака-Артемівського — *инша* (15), *ижь* (30); у «Кобзарі» Є. П. Гребінки — *искры* (11), *иволга* (11), *иншый* (18). Літера *и* на позначення початкового наголошеного [i] подається в драгоманівці: *инакше* (3, с. 12, 33), *инчих* (3, с. 20) [58, с. 100], у «Марусі» Г. Квітки-Основ'яненка — *играшки* (18), *игры* (43). Фіксація літери *и*, що свідчить про відбиття сучасної орфоепічної норми в загальних назвах, зустрічається і в «Словарі української мови» (1907–1909) Б. Грінченка: *идол*, *ижиця*, *икати*, *индик*, *иржа* [1, с. 182]. Варто зазначити, що написання початкового *и* перед *н* було орфографічною нормою на початку ХХ ст., правило формулювалось у «Найголовніших правилах українського правопису» (1918) [9, с. 364].

Зрідка фіксується вимова ненаголошеного [e] наближеного до [и]: у «Кобзарі» П. Гулака-Артемівського — *почыны́ льд*(27), у «Кобзарі» Т. Шевченка — *сило* (39); у «Кобзарі» Є. Гребінки [e] передається літерою *и* (*ы*) перед наголошеним [i] лише в одному слові — *мынй* (42). У словнику П. П. Білецького-Носенка іноді фіксується вимова ненаголошеного [e] як [и]: *видмідь* (76), *бисида* (56) [8, с. 39]. Зрідка простежується фіксація вимови [e] як [и], що передається на письмі літерою *и*. Напр.: в «Енеїді» І. Котляревського перед наголошеним складом з [i]: *минѣ* (I, с. 236); у граматиці О. Павловського перед наголошеним складом з [i], [o]: *минѣ* (87), *чырвоный* (65); в альманасі «Русалка Дністрова» перед наголошеним складом з [i]: *минѣ* (5) [6, с. 365]. Як зазначає Н. І. Тоцька, перед складом з дальшим наголошеним голосним середнього чи низького підняття [e] змінюється менше, а перед складом з наголошеним голосним високого підняття — наближається до [и]. При вимові ненаголошеного алофона [и] артикуляція дещо знижена й наближена до ненаголошеного [e] [10, с. 28].

Ненаголошений [и] в досліджуваних джерелах позначається літерою *ы* послідовно: у «Кобзарі» П. Гулака-Артемівського — *прывовля* (7), *пльвѣ* (7), *выхѣ дятъ*(8), *ба чыишъ*(8); у «Кобзарі» Є. Гребінки — *дѣ брыѣ*(3), *сыротѣ ну*(4), *мылостѣ выѣ*(9), *вѣ шенькѣ*(11). Зрідка ненаголошений [и] позначається літерою *е*, перед складом з ненаголошеними [e], [a] у словнику П. Білецького-Носенка: *вешнякѣ* (74). Вимова ненаголошеного [и] у граматиці Я. Головацького передається літерою *и* (*ы*): *отвыкнувъ* (189), *отнынѣ* (212), *мыти* (138) [4, с. 157]. Ненаголошений [и] іноді передається літерою *е* у граматиці О. Павловського: *шепишна* (74), в альманасі «Русалка Дністрова»: *лебонѣ* (27). Трапляються випадки, у яких на позначення ненаголошеного [и] вживається буква *і*: *трѣвога* (П. Куліш, 50, № 10, 1861), очевидно, це вплив діалектної вимови [6, с. 366].

Для сучасної української літературної мови характерною є нейтралізація фонетичної опозиції вокалізму /e/: /и/ в ненаголошених позиціях, коли /e/ на синтагматичній осі втрачає свою ознаку «середнє піднесення (переднього ряду)» диференційних рис, а її звукове поле зливається із звуковим полем /и/. Така нейтралізація характерна для південних говорів української мови. Перед голосними [i], [и], [у] звук [e] в ненаголошеній позиції набуває такого звуження, що різною мірою наближається до [и], а перед [і] в окремих словах при швидкій вимові — до [i] [2, с. 22].

Не засвідчується у досліджуваному матеріалі вимова ненаголошеного [o] наближеного до [у]: у «Кобзарі» П. Гулака-Артемівського — *горилкѣ* (20); у «Кобзарі» Є. Гребінки — *голубко* (23), *зозуля* (30), *голубьятко* (64); у «Кобзарі» Т. Шевченка — *голубонько* (36), *голубчики* (60), *голубка* (75). Вимова ненаголошеного [o] передана буквою *у* лише Т. Шевченком у «Більшій книжці»: *зузуля* (111, II) [7, с. 97].

Префікс [-з-] перед глухими приголосними у досліджуваних джерелах передається літерою *е* у переважній більшості випадків: у «Кобзарі» Гулака-Артемівського — *спынысь* (9), *сплеты* (13) *скорчысь* (14), *скопльывъ* (15), але *зправыть* (33); у «Кобзарі» Є. Гребінки — *скажы* (3), *скосышы* (5), *спугнувъ* (14), *скакати* (33), *скынувъ* (40), але *зпысавъ* (10), *зкладае* (67), *знавъ* (82). У граматиці О. Павловського послідовно вживається літера *е* на позначення префікса *з-* перед глухими *к*, *п*, *х*: *скажешъ* (88), *сподобавъ* (59); у П. П. Білецького-Носенка — варіативна передача: *знитати* (159) і *скиглити* (328) [8, с. 40].

У першодруках простежується варіативне вживання прийменника *з*. Перед глухими приголосними вживається то *зь*, то *сь*: у «Кобзарі» П. Гулака-Артемівського — *зь кухвы* (10), *зь попомъ* (18), *зь хаты* (28), *зь килка* (30), але *сь поставця* (9), *сь пяты* (16), *сь того* (29); у «Кобзарі» Є. Гребінки — *зь Києва* (10), *зь поля* (14), *зь панамы*, але *сь хлибомъ* (36), *сь пидсудкамъ* (50). Аналогічне вживання простежується в «Марусі» Г. Квітки-Основ'яненка — *зь толку* (46), *зь такыхъ-то* (57), *зь того* (76), але *сь хуторивъ* (64), *сь хаты* (105). Ця особливість послідовно засвідчена в рукописах Т. Г. Шевченка: *зь тобою* (107, II), *сь тобою* (151, II) [7, с. 98].

У досліджуваних джерелах представлена варіативна передача на письмі вимови префікса *роз-* як [роз-] і [рос-]: у «Кобзарі» П. Гулака-Артемівського — *роплатывся* (15) і *розплатывся* (19), *розстовкѣ* (25), *розсылае* (32); у «Кобзарі» Є. Гребінки — *розсытане* (12), *розмовляти* (22), *розсерджу* (34) і *роспрындывшись* (32), *ростають* (14), *роспытай* (31); у

«Кобзарі» Т. Шевченка — *розказуй* (37), *і розказати* (86), *ропитаю* (45). У переважній більшості випадків засвідчене написання роз- у словнику П. П. Білецького-Носенка: *розказавъ* (315), *розпатлати* (315) [8, с. 40], у «Марусі» Г. Квітки-Основ'яненка — *россердытъя* (36), *росглядьтъ* (41), *роспытоваты* (48), але *розцвитають* (33), *порозпуска* (33), *розказую* (33), *роздяглась* (35).

У досліджуваних джерелах засвідчено збереження дзвінких приголосних у кінці слова: у «Кобзарі» П. Гулака-Артемівського — *ридъ* (8), *щобъ* (22), *батигъ* (24), *перелигъ* (32); у «Кобзарі» Є. Гребінки — *Богъ* (18), *хлебъ* (20), *снигъ* (29), *голодъ* (30), *людъ* (38); у «Кобзарі» Т. Шевченка — *назадъ* (38), *ворогъ* (103). Послідовно дзвінкий приголосний у кінці слова передається відповідними буквами у граматиці О. Павловського: *гарбузъ* (69), *дубъ* (79), *нідъ* (85) [8, с. 40]; у словнику П. П. Білецького-Носенка: *рядъ* (319), *плугъ* (284), *тулубъ* (357) [8, с. 41].

Фіксується у досліджуваних джерелах вимова дзвінких приголосних перед глухими: у «Кобзарі» П. Гулака-Артемівського послідовно — *тяжко* (15), *швидко* (15), *слабкий* (17), *стежка* (21), *рибка* (21), *удка* (21), *Рябо* (22) і в «Кобзарі» Є. Гребінки послідовно — *сторожка* (12), *важка* (22), *голубко* (23) у «Кобзарі» Т. Шевченка — *тяжко* (17), *ягидку* (34), *дружка* (77). Ця норма відбита у «Марусі» Г. Квітки-Основ'яненка в переважній більшості випадків — *подружкамы* (34), *у дружкахъ* (35), *за ложку* (35), *лыхорадка* (36), *нижкамы* (37), *походка* (52), *тяжко* (52), але *юпку* (33), *лошка* (37); у граматиці О. Павловського: *брыдкий* (7), *губка* (32); у словнику П. Білецького-Носенка: *бабка* (48), *боридка* (59) [6, 365]; у граматиці Я. Головацького: *рѣдко* (24), *солодкій* (160) [4, 521]. П. Куліш послідовно дотримується традиції при передачі на письмі дзвінкого перед глухими приголосними: *близько* (28, № 9, 1861), *тяжко* (30, № 9, 1861) [5, с. 155–156].

Асиміляція свистячого перед шиплячим не фіксується Т. Шевченком у «Кобзарі»: *счулася* (25), однак відбиття асиміляції свистячого приголосного перед шиплячим зустрічається один раз у «Кобзарі» П. Гулака-Артемівського — *бряжчатъ* (15) та два рази — у «Кобзарі» Є. Гребінки — *пидъижжае* (97), *зъижжае* (98). Ці приклади свідчать проте те, що в усному мовленні ця особливість простежувалась. Частково ця вимовна особливість передавалася у повісті «Маруся» Г. Квітки-Основ'яненка — *прынишы* (37); у рукописах Т. Шевченка: *ближченько* (61, I) [4, с. 101]; у граматиці О. Павловського: *рожжалувався* (83), у словнику П. Білецького-Носенка: *дзижчати* (115) [8, с. 41]. Ця орфоепічна норма не передається у граматиці Я. Головацького: *зъ жалю* (31), *зъ чого* (31) [4, с. 522]; у творах П. Куліша: *розжеврѣли* (32, № 1, 1862), *росчахнуло* (39, № 1, 1862) [5, с. 159].

Матеріал «Кобзаря» Т. Шевченка фіксує вимову [т] перед [ч] як [чч]: *безбачченкомъ* (50). У повісті «Маруся» Г. Квітки-Основ'яненка ця норма представлена у переважній більшості випадків: *заквичча* (32), *браччыка* (81), але *пан-отченьку* (70).

У досліджуваних джерелах передається асиміляція шиплячого [ш] наступним м'яким свистячим [с']. Вимова [шс'] як [с'] передається у «Кобзарі» П. Гулака-Артемівського і в «Кобзарі» Т. Шевченка послідовно — *товчесья* (18), *повернеся* (22) і *повернеся* (27), *схаменесья* (29), *ловысья* (34) і *подинесья* (28), *умнешся* (49); у «Кобзарі» Є. Гребінки у переважній кількості випадків — *дывысья* (5), *молысья* (12), *смєсья* (18), *торгуєсья* (18), *крутысья* (19), але один раз фіксується — *спечешься* (64). Вимова [шс'] як [с'] передається одною літерою с або двома — сс: у «Марусі» Г. Квітки-Основ'яненка послідовно — *неоглядысья* (29), *незчуєсья* (29); у граматиці О. Павловського: *засмієсья* (80), *прєсья* (91) [8, с. 41].

Вимова [чц'] як [ц'] у «Кобзарі» Т. Шевченка не передається: *хатиноцци* (27), *свитоцци* (147), але в рукописах Т. Шевченка засвідчена послідовно: *вкучоцци* (33, I), *хатиноцци* (73, I) [7, с. 102]. Зрідка ця асимілятивна зміна простежується в «Марусі» Г. Квітки-Основ'яненка — *на ручци* (43), *у кучоцци* (48), *комашицци* (49), *самочци* (49), *дочци* (51), *тарилочци* (51), але *нытоцци* (33).

Абсолютно послідовно в досліджуваних джерелах у кінці дієслівних форм фіксується вимова [т'] перед [с'] як свистячого, написання якої передається буквосполуками -тця, -тьця: у «Кобзарі» П. Гулака-Артемівського — *ловытця* (7), *трапытця* (16), *значытця* (16); у «Кобзарі» Є. Гребінки — *нахваляютьця* (9), *наберетця* (11), *вытягнутця* (12).

Відсутні випадки африкатизації [д] і [д'] перед свистячими: у «Кобзарі» П. Гулака-Артемівського — *гаспидська* (21), *удци* (21), *пидступытъ* (21); у «Кобзарі» Є. Гребінки — *молодци* (24), *людська* (100). Ця особливість вимови не передається у граматиці О. Павловського: *жмудськый* (139) [6, с. 365]; у словнику П. Білецького-Носенка: *людскость* (215) [8, с. 41]; у «Марусі» Г. Квітки-Основ'яненка — *пидцюкне* (35), *колядци* (53), *ловцемъ-молодцемъ* (67); у рукописах Т. Шевченка: *людською* (53, I) [7, с. 103].

У першодруках зафіксовано приклади, які свідчать про тенденцію до подовження вимови м'яких і напівпом'якшених зубних приголосних: у «Кобзарі» Є. Гребінки — *життя* (23), *имення* (34), *силлю* (37), *зобачення* (105); у «Кобзарі» Т. Шевченка — *возлисья* (61), *зильлячка* (78). Традиція асимілятивного подовження сформувалася не відразу. Єдине написання із

збереженням подовженого приголосного фіксується в «Енеїді» І. Котляревського: *убрання* (13, І). Послідовно простежується написання такого типу в граматиці О. Павловського: *багатъѣ* (7); частково у тлумачному словнику П. Білецького-Носенка: *рилля* (313) [8, с. 42]. Подовжена вимова приголосних знайшла підтвердження у «Марусі» Г. Квітки-Основ'яненка — *весьльля* (30), *кулаччамъ* (37), *сватанья* (52), *угильля* (56); у рукописах Т. Шевченка: *возлисса* (61, К), *зіллячка* (78, К), але *попидтынью* (16, К) [7, с. 104]. Послідовно асимілятивне подовження засвідчено у творах П. Куліша: *браття* (1861, 9, с. 28) [5, с. 158]. У «Кобзарі» П. Гулака-Артемівського простежується передача на письмі довгих приголосних у наголошеному суфіксі *-енн-*: *предывенна* (16), *благословенни* (35). Ця особливість засвідчена й у рукописах Т. Шевченка: *утомленный* (212, П), *первозданный* (223, П), *прокаженна* (13, П) [7, с. 104].

У досліджуваних джерелах зустрічаються декілька прикладів, які засвідчують спрощення в групах приголосних: *серце* (11), *сонце* (17) — у «Кобзарі» П. Гулака-Артемівського; *щаслива* (23) — у «Кобзарі» Є. Гребінки; *серце* (10), *сердце* (58) — у «Кобзарі» Т. Шевченка. Спрощення в групах приголосних непослідовно передається: у «Марусі» Г. Квітки-Основ'яненка: *жалослива* (73), *празныка* (72), але *щаслива* (44), *честный*; у творах Т. Шевченка: *серце* (4, І), *щастливий* (12, І), *щасливий* (10, П) [4, с. 104]; у словнику П. П. Білецького-Носенка: *пидвластный* (279), *серце* (325); у драгоманівці: *протестантства* (3, с. 27), *жалості* (3, с. 15) [6, с. 364].

У досліджуваних кобзарях зафіксовані випадки, які не засвідчують розрізнення звуків [г] і [ґ]: у «Кобзарі» Гулака-Артемівського — *горихъ* (11), *гавы* (28); у «Кобзарі» Є. Гребінки — *горобци* (30), *герготня* (60).

На основі одного випадку у «Кобзарі» Є. Гребінки — *рушныжы* (11), у «Кобзарі» Т. Шевченка — *сердешна* (59) можемо стверджувати про відбиття дисиміляції приголосних [чн]. Дисиміляція приголосних [чн] як [шн] передається у повісті «Маруся» Г. Квітки-Основ'яненка — *сердешный* (40), *рушныцю* (335, І); у граматиці О. Павловського: *мирошныжъ* (46); у словнику П. Білецького-Носенка: *соняшныжъ* (335) [8, с. 41].

На позначення африкат [дʲж] і [дʲз] вживаються буквосполучення *дж*, *дз*: *джерела* (10), *грынджолы* (15), *дзвинку* (30) — у «Кобзарі» П. Гулака-Артемівського; *бджола* (25), *дзвоник* (27) — у «Кобзарі» Є. Гребінки. Ця норма закріплена в «Марусі» Г. Квітки-Основ'яненка: *дзвонять* (18), *гляджу* (105); у рукописах Т. Шевченка: *дзвонять* (27, І), *дзвоны* (421, І) [5, с. 154], у граматиці О. Павловського: *джкгутъ* (33), *дзвоньця* (33); у словнику П. Білецького-Носенка: *гудзыкъ* (1080), *джбанъ* (114) [8, с. 42].

Чергування [д] — [дʲж] у дієслівних формах у «Кобзарі» Т. Шевченка не простежується: *похожае* (100). В альманасі «Русалка Дністрова» таке чергування абсолютно послідовно передається на письмі [69]. У «Марусі» Г. Квітки-Основ'яненка теж простежується чергування [д] — [дʲж] у дієслівних формах: *гляджу* (105).

Висновки. Як бачимо, у досліджуваних першодруках знайшли широке відбиття майже всі орфоепічні норми сучасної української мови. Можемо твердити, що кобзарі-першодруки відіграли важливу роль у формуванні орфоепічних норм, оскільки вони відтворюють процес становлення орфоепічних норм на певному хронологічному зрізі, засвідчують стан сформованості певної літературної норми, відбивають особливості народної вимови, які згодом стали основою сучасної орфоепії.

Література

1. Бондар О. І. Сучасна українська мова : Фонетика. Фонологія. Орфоепія. Графіка. Орфографія. Лексикологія. Лексикографія : навч. посібник / О. І. Бондар, Ю. О. Карпенко, М. Л. Микитин-Дружинець. — К. : ВЦ «Академія», 2006. — 367 с.
2. Жилко Ф. Т. Нейтралізація фонологічної опозиції в українській літературній мові / Ф. Т. Жилко // Мовознавство. — К., 1968. — № 4. — С. 17–24.
3. Кобилянський Б. Фонетико-орфоепічні норми української літературної мови / Б. Кобилянський. — Львів : Вид-во Львів. ун-ту, 1971. — 91 с.
4. Микитин М. Л. Відбиття орфоепічних норм у західноукраїнських граматиках ХІХ століття (на матеріалі граматик Я. Головацького та М. Осадци) / М. Л. Микитин // Вісник Львівського університету. — Серія філологічна. — Львів : ЛНУ ім. І. Франка, 2004. — № 34. — Ч. II. — С. 519–525.
5. Микитин М. Л. Відбиття особливостей народного мовлення у творах П. Куліша, надрукованих на сторінках журналу «Основа» (1861–1862) / М. Л. Микитин // Записки з українського мовознавства. — Одеса : Астропринт, 2000. — Вип. 9. — С. 151–160.
6. Микитин-Дружинець М. Л. Орфоепічний стандарт української мови: історія та реалії / М. Л. Микитин-Дружинець // Записки з українського мовознавства : зб. наук. праць / відп. ред. Ю. О. Карпенко. — Одеса : Астропринт, 2009. — Вип. 18. — С. 363–369.
7. Микитин-Дружинець М. Л. Шевченко Т. Г. та становлення української орфоепії / М. Л. Микитин-Дружинець // Записки з загальної лінгвістики. — Одеса, 2001. — Вип. 2. — С. 94–107.

8. Микитин М. Л. Формування орфоепічних норм української літературної мови (на матеріалі «Грамматики малоросійського нар'ччя» О. Павловського і «Словника української мови» П. Білецького-Носенка) / М. Л. Микитин // Мовознавство. — К., 1996. — № 1. — С. 37–43.
9. Огієнко І. Історія української літературної мови / І. Огієнко. — К. : Наук. думка, 2001. — 440 с.
10. Тоцька Н. І. Ненаголошені алофони голосних фонем української літературної мови (до питання про редуцію голосних) / Н. І. Тоцька // Мовознавство. — К., 1970. — № 4. — С. 21–30.

Джерела

- Шевченко Т. Г. Кобзар / Т. Г. Шевченко. — СПб. : Е. Фишер, 1840. — 114 с. (Факс. вид. К. : Дніпро, 1974).
- Кобзарь П. П. Артемовського-Гулака. — Киевъ : Типогр. М. П. Фрица, 1877. — 35 с.
- Кобзарь. Пыратынская ластивка Е. П. Гребинкы. — Киевъ : Типогр. Корчакъ-Новицкаго, 1878. — 110 с.

References

1. Bondar, O. I., Karpenko, Ju. O., Mykytyn-Druzhinets, M. L. (2006), *The Modern Ukrainian language : Phonetics. Phonology. Orthoepy. Graphics. Orthography. Lexicology. Lexicography* [Suchasna ukrajins'ka mova : Fonetyka. Fonolohija. Orfoepija. Hrafika. Orfohrafija. Leksykologhija. Leksykohrafija], Editorial Center Academy, Kyiv, 367 p.
2. Zhytko, F. T. (1968), «The neutralization of phonological opposition in the Ukrainian literary language», *Linguistics* [«Nejtralizacija fonologichnoji opozycji v ukrajins'kij literaturnij movi», *Movoznavstvo*], O. O. Potebnya Institute of Linguistics, NAS of Ukraine, Kyiv, vol. 4, pp. 17–24.
3. Kobilianskyj, B. (1971), *Phonetic and orthoepic standards in the Ukrainian literary language* [Fonetyko-orfoepichni normy Ukrajins'koho literaturnoji movy], Lviv University Publishing, Lviv, 91 p.
4. Mykytyn, M. L. (2004), «The Reflection of orthoepic standards in West-Ukrainian grammars of 19th century (based on grammars of Ja. Holovatsky and M. Osadcy)», *Bulletin of Lviv University, Series Philology* [«Vidbytta orfoepichnyh norm v zakhidnoukrajins'kykh hramatykakh XIX stolittia (na materiali hramatyk Ya. Golovatskogo ta M. Osadci)», *Visnyk Lvivs'koho universytetu, Serija filolohichna*], Lviv Ivan Franko National University, Lviv, vol. 34, part 2, pp. 519–525.
5. Mykytyn, M. L. (2000), «The reflection of popular speech characteristics in the works by P. Kulish, published in the journal «Osнова» («Basis») (1861–1862)», *Notes on Ukrainian linguistics* [«Vidbytta osoblyvostej nacional'noho movlennia u tvorakh P. Kulisha, nadrukovanykh na storinkakh zhurnalu «Osнова» (1861–1862)», *Zapysky z ukrajins'koho movoznavstva*], Astroprint, Odessa, vol. 9, pp. 151–160.
6. Mykytyn-Druzhinets, M. L. (2009), «Orthoepic standards of the Ukrainian language : the History and Realities», *Notes on Ukrainian linguistics* [«Orfoepichnyj standart ukrajins'koho movy : istorija ta realiji», *Zapysky z ukrajins'koho movoznavstva*], Astroprint, Odessa, vol. 18, pp. 363–369.
7. Mykytyn-Druzhinets, M. L. (2001), «Taras Shevchenko and the Formation of Ukrainian orthoepy», *Notes on the General linguistics* [«Shevchenko T. G. ta stanovlennia ukrajins'koho orfoepiji», *Zapysky z zahal'noho movoznavstva*], Odessa Mechnikov National University, Odessa, vol. 2, pp. 94–107.
8. Mykytyn, M. L. (1996), «The Formation of Ukrainian literary language orthoepic standards (based on «The grammar of Little Russian adverbs» by O. Pavlovsky and «The Dictionary of the Ukrainian language» by P. Beletsky-Nosenko)», *Linguistics* [«Formuvannia orfoepichnyh norm ukrajins'koho literaturnoji movy (na materiali «Grammatiki malorossijskago nariechija» O. Pavlovs'koho i «Slovnyka Ukrajins'koho movy» P. Bilec'koho-Nosenka)», *Movoznavstvo*], O. O. Potebnya Institute of Linguistics, NAS of Ukraine, Kyiv, vol. 1, pp. 37–43.
9. Ohijenko, I. (2001). *History of the Ukrainian literary language* [Istoria ukrajinskoji literaturnoji movy], Naukova dumka, Kyiv, 440 p.
10. Toč'ka, N. I. (1970), «The unaccented allophones of vowel phonemes in the Ukrainian literary language (the issue of the vowels reduction)», *Linguistics* [«Nenagolosheni alofony holosnykh fonem ukrajins'koho literaturnoji movy (do pytannia pro redukciju holosnykh fonem)», *Movoznavstvo*], O. O. Potebnya Institute of Linguistics, NAS of Ukraine, Kyiv, vol. 4, pp. 21–30.

Sources

- Shevchenko, T. G. (1840; 1974), *Kobzar*, E. Fisher Publishing, St. Petersburg, 114 p.; facsimile edition, Dnipro, Kyiv, 114 p.
- Artemovskyy-Gulak, P. P. (1877), *Kobzar*, Typography of M. P. Fritz, Kiev, 35 p.
- Hrebinka, E. P. (1878), *Kobzar. Pyratyynska Lastivka*, Typography of Korchak-Novitsky, Kiev, 110 p.

ДРУЖИНЕЦ Мария Львовна,

кандидат филологических наук, доцент, докторант кафедры украинского языка Одесского национального университета имени И. И. Мечникова; Французский бульвар, 24/26, г. Одесса, 65058, Украина; тел.: +38 048 7465697; e-mail: mriiad68@gmail.com; ORCID ID: 0000-0001-8232-0216

УКРАИНСКАЯ УСТНАЯ РЕЧЬ В ПЕРВОПЕЧАТНЫХ КОБЗАРЯХ ТАРАСА ШЕВЧЕНКО (1840), ПЕТРА ГУЛАКА-АРТЕМОВСКОГО (1877) И ЕВГЕНИЯ ГРЕБЕНКИ (1878)

Аннотация. Работа посвящена проблемам украинской устной речи на диахроническом уровне, в частности становлению норм украинской орфоэпии. **Цель** работы — зафиксировать живое народное произношение в исследуемых источниках и обосновать устойчивость орфоэпической нормы на большем, чем полтора века, хронологическом отрезке: с середины XIX в. Орфоэпическая произносительная норма середины XIX в. была отражена в письменной форме в первопечатных кобзарях Т. Шевченко, П. Гулака-Артемовского и Е. Гребенки. **Предметом** изучения является отражение орфоэпических норм гласных, согласных и звукосочетаний в указанных первопечатных источниках. Система правописания в данных источниках построена в значительной степени на фонетических принципах, поэтому благодаря особенностям правописания отразились произносительные черты, большинство из которых стали нормативными в орфоэпии современного украинского литературного языка. **Результатом** проведённого исследования является **вывод** о том, что исследуемые первопечатные кобзари сыграли важную роль в формировании орфоэпических норм украинской речи, поскольку воспроизводят процесс становления орфоэпических норм на определённом хронологическом этапе, свидетельствуя о состоянии сформированности определённой литературной нормы. В данных источниках отражены почти все орфоэпические нормы современного украинского языка, в частности произношение гласных [i] и [e], звонких согласных в конце слова и перед глухими, шипящих перед свистящими и свистящих перед шипящими, опрощение в группах согласных.

Ключевые слова: украинская устная речь, кодификация, орфоэпия, первопечатные кобзари, Тарас Шевченко, Пётр Гулак-Артемовский, Евгений Гребенка.

Maria L. DRUZHNETS,

Candidate of Philology (PhD), Associate professor of the Ukrainian Language Department, postdoctoral student, Odessa Mechnikov National University; 24/26 Francuzkyj blvd., Odessa, 65058, Ukraine; tel.: +38 048 7465697; e-mail: mriiad68@gmail.com; ORCID ID: 0000-0001-8232-0216

UKRAINIAN ORAL SPEECH IN KOBZAR-INCUNABULAE BY TARAS SHEVCHENKO (1840), PETRO HULAK-ARTEMOV'S'KYJ (1877) AND IEVHEN HREBINKA (1878)

Summary. The work is dedicated to the problems of Ukrainian oral speech on the diachronic level, including the establishment of the standards of Ukrainian orthoepy. The author's attention is focused on the rules of pronunciation of vowels, consonants and sound combinations in kobzar-incunabulae by T. G. Shevchenko (1840), P. Hulak-Artemovs'kyj (1877) and Ie. P. Hrebinka (1878). The orthographic system in the analysed books was built mostly on phonetic principles; due to the peculiarities of spelling, and often in spite of them, the pronunciation forms were set out, most of which have become the orthoepic norms of the modern Ukrainian language. The analysed works have played an important role in shaping these norms because they reflect the process of establishing the orthoepic norms in a certain chronological period, and demonstrate almost all the orthoepic norms of the modern Ukrainian language, especially the pronunciation of vowels [u], [e], voiced ones at the end of words and before voiceless consonants, the assimilation of sizzling vowels in front of the whistling ones and on the contrary, the lengthening and reduction, the orthoepic norms in the groups of other consonants.

Key words: Ukrainian verbal broadcasting, codification, orthoepy, incunabula.

Статтю отримано 12.11.2016 р.